познания иноязычной культуры принадлежит иностранному языку, изучение которого является неотъемлемой частью обучения.

Процесс социализации на занятии иностранного языка подразумевает активное освоение студентами ситуаций социальных перемен, умение к ним приспосабливаться и адекватно реагировать на них. Такие занятия способствуют формированию коммуникативных навыков и умений работать с информацией. Данные навыки являются ключом к решению социальных задач и к успешной социализации студентов.

С целью определения мотивов изучения иностранных языков в неязыковом учреждении высшего образования нами был проведен онлайн-опрос среди студентов 1 курса дневной формы получения образования специальности «Ветеринарная медицина» ССПВО УО ВГАВМ.

Проанализировав полученные ответы, мы выявили следующие причины: изучение иностранного языка повышает шансы на получение более престижной работы, улучшает навыки восприятия речи на слух и память, расширяет мировоззрение, кругозор, делает студента более гибким и толерантным, воспитывает и формирует уважение к другим народам, открывает двери в искусство, музыку, моду, кино, науку. Изучение другой культуры позволяет молодым людям не только познакомиться с ней и с новыми интересными людьми, но и глубже понять свою культуру. Благодаря изучению языка развиваются навыки общения как в сфере своего окружения, так и с иностранцами, что предоставляет девушкам возможность удачно выйти замуж.

Заключение. Дисциплина «Иностранный язык» обладает огромным потенциалом для осуществления процесса социализации личности. Изучение иностранного языка понимается нами как совокупность знаний, умений и навыков в области общения между представителями различных культур, способствующая социализации личности студента в творческом процессе освоения общекультурных смыслов и гуманитарных ценностей.

Литература. *1. Досанова, З.Ж. Социализация личности средствами иноязычного образования // З.Ж. Досанова. – Инновационные процессы образования. – 2018. – № 2(20). − С. 82-86. 2. Андреева, Г.М. Социальная психология: учебник для высш. учеб. заведений / Г.М. Андреева. − 5-е изд., исп и доп. − Москва: Аспект Пресс, 2008. − 265 с. 3. Осипов, Г.В. Социологический энциклопедический словарь. На русском, английском, немецком, французском и чешском языках / Г. В. Осипов. − М.: Издательская группа ИНФРА М − НОРМА, 1998. − 488 с.*

УДК 811.161.3(092)

БУНІНА П.Ю., КАРОТКАЯ Я.В., студэнты
Навуковы кіраўнік - **БАУШЫНА Ю.У.,** ст. выкладчык
УА «Віцебская ордэна «Знак Пашаны» дзяржаўная акадэмія ветэрынарнай медыцыны», г. Віцебск, Рэспубліка Беларусь

БЕЛАРУСКІ ПЕРШАДРУКАР ФРАНЦЫСК СКАРЫНА (ДА 505-ГОДДЗЯ З ДНЯ ПАЧАТКУ КНІГАДРУКАВАННЯ)

Уводзіны. Францыск Скарына ўвайшоў у гісторыю нашай краіны як першадрукар, кнігавыдавец, перакладчык, паэт, вучоны, гуманіст і асветнік. Цяжкае асабістае жыццё было ў нашага земляка. Пражыў ён усяго няпоўных 45 гадоў, з якіх доўгі час вымушаны быў жыць і працаваць на чужыне, удалечыні ад Радзімы. З асветніцкай дзейнасці Скарыны, яго перакладу на родную старабеларускую мову Біблії пачалася эпоха беларускага Адраджэння.

Матэрыялы і метады даследаванняў. Матэрылам даследавання з’явілася мастацкая і спецыяльная літаратура па тэме. Выкарыстоўваліся наступныя метады: аналіз, апісальны, лінгвакультуралагічны, параўнальна-супастаўляльны.

Вынікі даследаванняў. Дакладная дата нараджэння Францыска Скарыны невядомая, але даследчыкі лічаць, што нарадзіўся ён каля 1490 года ў Полацку ў сям’і купца.

Першапачатковую адукацыю атрымаў у бацькоўскім доме. У 1504 годзе паступіў у Кракаўскі ўніверсітэт на факультэт «вольных мастацтваў», а праз два гады атрымаў вучоную ступень бакалаўра філасофіі. Пасля вучыўся ў Падуанскім універсітэце, дзе паспяхова здаў экзамены на ступень доктара «лекарскіх навук».

Сваю выдавецкую дзейнасць Ф. Скарына пачаў у Празе. 6 жніўня 1517 года выйшла яго першая кніга «Псалтыр», дзе змяшчаліся псалмы, па якіх у тыя часы вучыліся пісьменству. З 1517 па 1519 гады Скарына надрукаваў кірылаўскімі літарамі на старабеларускай мове 23 кнігі Бібліі. Кожная кніга ўпрыгожвалася мноствам гравюр, уключала прадмовы і пасляслоўі, у якіх ён выказваў свае грамадскія і асветніцкія погляды. Шматлікія гравюры і застаўкі пазначаны своеасаблівым гербам – сонца, напалову закрытае месяцам. На палях кніг змяшчаліся тлумачэнні ўстарэлых царкоўнаславянскіх слоў. У прадмовах да кніг Бібліі паэт друкаваў свае вершы.

У 20-ыя гады XVI стагоддзя Францыск Скарына пераехаў у Вільню, дзе ў 1522 годзе ў доме Якуба Бабіча заснаваў друкарню і выдаў «Малую падарожную кніжыцу», у якой змясціў разнастайныя астранамічныя і каляндарныя звесткі. Кніга прызначалася для купцоў, якія шмат вандравалі. У 1525 годзе ўбачыла свет яшчэ адна кніга асветніка «Апостал» – дзеянні і пасланні святых апосталаў. У 30-ыя гады, як мяркуюць даследчыкі, першадрукар пераехаў у Прагу, дзе да канца сваіх дзён працаваў садоўнікам-батанікам пры каралеўскім двары. Дакладна дата смерці і месца пахавання невядомыя. Лічаць, што памёр Францыск Скарына каля 1551 года ў Празе.

Заключэнне. Кнігі Францыска Скарыны былі выдадзены на ўзроўні лепшых узораў усходнееўрапейскага кнігадруку таго часу.

Выдавецкая дзейнасць беларускага і ўсходнеславянскага першадрукара падштурхнула нашых землякоў Івана Фёдарава і Пятра Мсціслаўца выдаць першую кнігу ў Маскве ў 1564 годзе («Апостал» – адзін з лепшых твораў свайго часу, лічыцца першай друкаванай кнігай на рускай мове) і ў Львове ў 1574 годзе («Буквар», які быў надрукаваны на царкоўнаславянскай мове, пазней стаў узорам падручніка для пачатковага навучання ў шматлікіх славянскіх краінах).

Літаратура. *1. Агіевіч У. У. Сімволіка гравюры Скарыны / У. У. Агіевіч. – Мінск, 1999. – С. 122-128. 2. Алексютовіч М. А. Скарына, яго дзейнасць і светапогляд / М.А. Алексютовіч. – Мінск, 1958. – С. 58-65. 3. Немировский Е. Л. Франциск Скорина : Жизнь и деятельность белорусского просветителя / Е. Л. Немировский. – Минск, 1990. – С. 343-349.*

УДК 316.75
ВОРОБЬЕВ В.В., студент
Научный руководитель - **ДЕВЯТЫХ С.Ю.,** канд. психол. наук, доцент
УО «Витебская ордена «Знак Почёта» государственная академия ветеринарной медицины», г. Витебск

ЭМОЦИОНАЛЬНО-ОБРАЗНОЕ ВОСПРИЯТИЕ МАЛОЙ РОДИНЫ (ОПЫТ ИНДИВИДУАЛЬНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКОГО АНАЛИЗА НА ПРИМЕРЕ Д. ХОЛОМЕРЬЕ)

Введение. «Эмоционально-образное восприятие» – это сложное интегрированное понятие, фундаментальными компонентами которого выступают понятия, «эмоции», «образы» и «восприятие». Опираясь на выше перечисленные понятия можно говорить о том, что эмоционально-образное восприятие – это процесс индивидуального переживания и осмысления фактов и явлений действительности [1].

Человек приходит в большой социальный мир через малую родину. В общем значении этого слова – местность, с ее природно-географическими особенностями, а также социальная, культурная, национальная среда, где родился и вырос. Малая родина обычно связана с глубокими эмоциональными переживаниями человека, сильной привязанностью